

УДК 821Л 34.2.09:82(05)“1898/1939”

ІСПАНСЬКА ЛІТЕРАТУРА НА СТОРІНКАХ “ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВОГО ВІСТНИКА”

Ярина Васильців

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000*

Досліджено літературознавчі публікації, присвячені іспанській літературі, надруковані на сторінках “Літературно-наукового вістника” за весь час його існування (1898–1939). Вже з перших видань журналу з’являлися літературознавчі розвідки про найвидатніших представників іспанської літератури – М. Сервантеса, Лопе де Вега, П. Кальдерона, Б. Ібаньєса, М. де Унамуно та ін. Ці публікації продовжили глибоку традицію пізнання іспанської літератури, яку започаткував І. Франко.

Ключові слова: іспанська література, “ЛНВ”, літературознавчі дослідження, Сервантес, Кальдерон, Ібаньєс, Унамуно.

Прерогатива в ознайомленні українського читача з іспанською літературою, літературознавчим процесом, белетристикою, сприйняттям її українською літературознавчою критикою – належить, безперечно, “Літературно-науковому вістнику” (Львів; Київ, 1898–1932) та його хронологічному й ідейному продовженню журналові “Вістник: Місячник літератури, мистецтва, науки й громадського життя” (Львів, 1933–1939).

Якраз завдяки виданням “ЛНВ” 1900–1929 український читач мав змогу ознайомитися із творами видатних іспанських письменників XVIII–XIX ст., головню з перекладів поета Володимира Самійленка (1864–1925). У т. ХІІ кн. ІІІ “ЛНВ” за 1908 рік було опубліковано його переклади під назвою “3 іспанських новельок” – оповідання Педро де Ново Кольсона

“Гроза міністрів”, Р. Майнара Лагуерта “Патент 1300”, Альфонса Переса Ньєвн, “З-під даху”, уривки з щоденника “Богема” Мартінеса Руїса. Крім цього, на сторінках т. ІІ, кн. VIII “ЛНВ” за 1910 рік вийшов переклад частини повісті Вісенте Бласко Ібаньєса “Хатина”, який зробив В. Самійленко; продовження перекладу надруковано цього ж року у наступних ІХ та Х книгах вісника.

Взагалі-то іспанський матеріал з’являвся на сторінках “ЛНВ” уже з перших видань цього наукового журналу. Вже у кн. ІV “ЛНВ” за 1900 рік знаходимо цікаву інформацію про життя і творчість П. Кальдерона, іспанського драматурга XVII ст., “Роковини Дон Педра Кальдерона”, підписану криптонімом М. М.

У статті нагадувалося, що “недавно обходив Мадрид 300-ті роковини вродин свого великого драматурга – Кальдерона. Щодо творчого доробку, то написав звиш 120 драм; із тих 10 десь запропастилося. Крім цього, він написав також багато ліричних творів. Обік свого земляка Лопе де Вега, німецького віршаря Ганса Сахса та сучасного поета Врхліцького се найплідніший віршописець” [6]. Автор статті також перераховував

найпопулярніші драми іспанського письменника, серед яких “Житє – сон”, “Лікар своєї честі”, “Дама Кобольд”, “Постійний Князь”, “Звеличане хреста” і “Вїт Заламейський”.

Наступна, знову ж таки ювілейна інформація, тепер уже присвячена 300-річчю від появи “Дон Кіхота” Сервантеса, друкувалася у статті “Роковини Дон Кіхота” у кн. 6 т. ХХХ “ЛНВ” за 1905 р. авторства літературознавця, який також заховався за криптонімом В. П. Автор статті такими словами писав про славу роману “Дон Кіхот”: “З приводу сього ювілея появились уже та далі появляються численні статті й студії про Сервантеса й його найзнаменитіший твір...” Далі дізнаємося, що “В Мадриді отворено недавно осібну бібліографічну виставу в честь Сервантеса. Вона устроена в трьох залах королівського музея. Виставлено тут ”бібліотеку Дон Кіхота”, що обіймає собою збірку лицарських романів, названих у VI розділі “Дон Кіхота”. Але головним предметом вистави є видання самого “Дон Кіхота” яких там зібрано не менше 460, хоча й до повного комплоту ще далеко. Можна оглядати на виставі багато ілюстрацій до “Дон Кіхота”. В програму вистави входять ще виклади про “Дон Кіхота” в мадридському “Атенею”. Ось кілька тем цих викладів: “Походження Дон Кіхота”, “Поезія в Дон Кіхоті”, “Дон Кіхот і розуміння честі”, “Дон Кіхот і політика”, “Дон Кіхот і право”, “Дон Кіхот і релігія” й т. д. [1].

У наступні роки (1908–1911) на сторінках “ЛНВ” друкуються окремі короткі інформації про Е. де Амічіса та В. Б. Ібаньєса. Ще раз до творчості згаданого вже В. Б. Ібаньєса, знаного не лише завдяки дослідженням літературного доробку іспанського письменника, що належали В. Самійленку, але також і перекладам, які зробив П. Дмитренко, “ЛНВ” звернувся 1911 року, помістивши у своєму XIV річнику (т. LIV, кн. IV) перелік нових українських книг і брошур. У цьому списку знаходимо інформацію про видання “Десять новел з іспанського життя” Бласко Ібаньєса, перекладених П. Дмитренком. Список містив твори цього іспанського письменника, які вийшли друком у №1–10 “ЛНВ” за 1911 рік – “Присуд”, “Заєць”, “Сумна весна”, “Двох відразу”, “Покинули людину”, “На морі”, “Морський гайдамака”, “Страховище”, “Мур” та “Бенкет негідника”.

Зачин В. Самійленка та П. Дмитренка щодо популяризації творів В. Ібаньєса українською мовою виявився дуже вдалим: у 20–30-х рр. до популяризаторів іспанської літератури на сторінках “ЛНВ” долучаються літературознавці В. Дорошенко, М. Рудницький, І. Гончаренко, О. Грицай, Ганна Чикаленко та ін. Тоді ж іспанські матеріали часто друкували на сторінках й інших українських журналів. Один із згаданих вище літературознавців бібліограф В. Дорошенко (1879–1963) стане автором статті, видрукованої в “ЛНВ” за 1927 р., в якій говоритиме про переробку твору Сервантеса, що її зробив дитячий письменник, журналіст і видавець Антін Лотоцький.

Авт. 1, кн. 1, т. I “Вістника” за 1933 рік знаходимо переклад, як зазначено в анотації до публікації, “невиданої новели В. Б. Ібаньєса “Милосердя” підписаний криптонімом М. К. У передмові до переповідки для молоді дитячого письменника, журналіста і видавця Антіна Лотоцького (1881–1949) твору Сервантеса “Високодумний лицар Дон Кіхот із Манчі”, опублікованій у кн. 2 т. у “ЛНВ” за 1927 рік, В. Дорошенко зізнається про те, що “прикру прогалину в українській перекладній літературі може заступити згадана вище двотомова переробка д. А. Лотоцького... адже видаючи свою коротку віршовану перерібку Дон Кіхота, писав покійний Франко у передмові до неї; що ми

мабуть не скоро діждемося повного українського перекладу”. На думку В. Дорошенка, “переповідка зроблена легко, гарною мовою, попереджена коротким вступним словом про життя й твори Сервантеса, а на додаток налащик не поскупив ілюстрацій, що велико оживляють повість” [4, с. 88].

Дві особливо вагомі статті щодо пізнання іспанської літератури на сторінках “ЛНВ” бачимо у його книгах за 1936 і 1937 роки. Насамперед вартує уваги стаття українського поета, літературознавця, журналіста, критика і перекладача Остапа Грицяя (1881–1954) “Фенікс Еспанії (Льопе де Вега)”, опублікована у кн. 1 “Вістника” за 1936 р. Перекладач О. Грицяй друкував свої вірші, поеми та оповідання на сторінках “Діла”, “Буковини”, журналу “Літературно-науковий вістник”. Він також є автором статей про творчість В. Стефаника, О. Кобилянської, М. Коцюбинського, писав передмови до українських перекладів Г. Мопассана, Стендаля, Г. Флобера, О. Бальзака. В. Гюго та інших письменників. Проживаючи у Відні, а потім у ФРН, перекладав німецькою мовою вірші Т. Шевченка, І. Франка, зокрема його пролог до поеми “Мойсей”. Своєю статтю про Л. де Вегу український літературознавець продовжив традицію вивчення творчості видатного іспанського драматурга, яку розпочали І. Франко та М. Стороженко. Публікація О. Грицяя вартісна й тим, що в ній критик подавав характеристику давніших іспанських поетів, а також писав про найдавніших “відомих нам” поетів Іспанії, як-от Гонзальберсео (XIII в.), та й взагалі іспанських поетів XII–XIII ст. “Основою є залюбки на народніх піснях та романцах, пише дослідник, поетична творчість Еспанії розвивалася наперекір принагідним чужестороннім впливам – ось як геллено-римським, провансальським та італійським, – по лінії своєрідної, здебільша національним духом овіяної мистецької краси. Краси, що вже починаючи від найдавнішого, відомого нам поета Еспанії, а саме Гонзальберсео (XIII в.) – теж кастилійця – горіла жаром релігійного захоплення і жаром любови до рідного народу. Краси, зродженої з глибини найвищої поетичної екстази, романської людини, з глибини вдумливого розуміння життя, яке в іспанського поета все має в собі щось геройське”. Далі були згадані Остапом Грицяєм: Льопез Мендоза, маркіз де Сантіліяна, приятель короля Хуана II, герой боїв з маврами, блискучий витязь турнірів, і – як наш Номис автор пропамятної збірки еспанських приказок. Або Хуан де Мена, що в своїм *El Labirint* хотів сотворити іспанську подобу Дантового архітуру. А далі, вже з епохи Карла V, згаданий вже раз, Гарсіяссо, любимець імператора і дипломат, лицар і герой, що гине на чолі свого війська під Фрежі, величаний як Петрарка іспанської лірики [2, с. 10].

Український літературознавець давав неординарну характеристику постаті одного з найвидатніших іспанських драматургів кінця XVI – поч. XVII ст. Лопе де Веги. Розпочинаючи свою іспанську студію статтю Сервантеса “*Monstruo de la naturaleza*” (Чудо природи), О. Грицяй розповідав українському читачеві про непересічну славу іспанського письменника: “Святкові фейлетони, що їх європейська преса присвятила тристалиттю роковин смерті еспанського драматурга і поета, якому ім’я Льопе Фелікс де Вега Карпіо (родж. 1562), ствердили, що се найбільш плідний письменник, про якого знає світова література”. Далі автор статті докладно описав творчий доробок Лопе де Вега, зазначаючи, що “плодовитість Льопе де Веги просто казкова”. Згадував також і видатного німецького поета, письменника і драматурга Гете, який “повний просто заздрісного подиву для Льопе де Веги, коли в одній розмові з Екерманом (1825),

зазначає, що він, Гете, не мав, на жаль, в життю змоги віддатися письменницькій праці так виключно, як Лопе, і тому його творчий дорібок не може рівнятися з літературною спадщиною еспанця”.

Для людини нашого часу, яка дивиться на те “диво природи” з відстані трьохсот років, зазначив О. Грицай, Лопе де Вега передусім “наскрізь активний і творчий тип. У своєму житті не менше, ніж в своїй письменницькій діяльності, в цілості своєї індивідуальності так само, як і в створених ним мистецьких подобах”. О. Грицай переповідав важливіші події з біографії іспанського драматурга – від того часу, як він, п’ятнадцятилітнім хлопцем, брав участь в “іспанській експедиції на острів Азори до перших проб письменницького пера, згадавши славу традицію іспанської літератури, яка на переломі XVI в. була однією з найкращих літератур Європи”. О. Грицай зазначав, що Лопе де Вега опинився перед фактом присутності в різних ділянках письменницької творчості великих і славних імен (Л. Мендоза, Х. де Мен, Альдана, К. де Кастільєхо, Монтемайор і, звичайно, М. де Сервантес). “Молодий Лопе де Вега не потребував аж в Італії та Франції дошукуватися гідних суперників у ділянці поетичної творчості. Тільки в одній-одинокій ділянці не було ще в Іспанії справді великих репрезентантів та епохальних творів – в драмі. І от саме туди наш поет з чудною ясновидючістю напвляє згодом всю свою увагу” [2, с. 12].

Лопе де Вега, продовжував О. Грицай, починає свою працю для іспанського театру на шляху до повної незалежності від чужих впливів, що і викликало ті захоплені слова про драматурга, які промовив Сервантес – “він збагатив світ своїми гарно і щасливо продуманими драматичними творами”. Перед ним це були здебільшого пасторальні елегії та ідилії в формі сценічних картин, або сценічні ігрища з церковним характером середньовічних містерій (виняток становив лише Сервантес).

Лопе де Вега, безсумнівний поет іспанського середовища, іспанської людини й іспанської душі, зазначив О. Грицай, його найпривабливою темою були сюжети з іспанського минулого, “починаючи від легендарного короля-селянина” Бомби аж ген до маєстатичної пари Фердинанда та Ізабелли.

Відзначивши майстерність драматурга у змалюванні жіночих образів, духовного світу жінки та її характеру, з чого вийшла низка створених ним жіночих постатей. О. Грицай на завершення своєї розвідки писав: “Немалої заслуги добув поет теж в ділянці властивої комедії, коротких інтермедій “Епігетез” що є “коштовними причинами до пізнання еспанського життя в епоху наперелому XVI ст.” [2, с. 17].

Не оминули увагою українські дослідники іспанської літератури і “найбільшого іспанського національного героя, Сіда”. Саме йому присвячена стаття “Сід, національний герой Іспанії” української журналістки, перекладача, бібліографа Ганни Чикаленко (1884–1964), опублікована у кн. 1, т. 1 журналу “Вістник” за 1937 рік. Авторка статті, будучи не тільки літературно, а й історично обізнаною стосовно історичної постаті Сіда, подає читачеві “Вістника” таку інформацію: “Тепер, коли на Іспанію, в її боротьбі з смертельним ворогом, комунізмом, звернені очі цілого світу, саме начасі буде згадати про ... Сіда. Того, який ратував Іспанію в тяжку годину другої великої небезпеки, чужинецького арабського панування; якого постать на протязі віків вабила і досі вабить до себе не самих лише іспанців” і далі: “Сід не тільки найбільш улюблений еспанський герой, але й найбільш видатна постать, як в старій, так і в новій еспанській літературі”.

Більш, аніж який інший національний герой, Сід полишив по собі незатерту пам'ять, живучи й досі в поетичних творах. За свого життя він викликав на початку XII ст., *Poema del Cid*, найвидатніший твір ще примітивної народної поезії. Слідом за тим повстав про Сіда “цілий ряд теж епічних творів, з них найбільш видатний *Cantar de Zamora*, XIII віку. З початком XVI в. з'явилася про Сіда нова форма народної поезії, баляда чи романсеро, *Romancero del Cid* їх записано понад 200, а мають вони й досі відгомін в народних піснях від Астурії до Каталонії і навіть за морем, в Чілі, Перу, скрізь де тільки бренть еспанська мова. Історія Сіда давала драматичні теми для середньовічного, клясичного, романтичного й ноеочасного еспанського театру”. Наступні слова Г. Чикаленко ще раз переконували у доцільності дослідження Сіда та ознайомлення його з українським читачем: “Немає доби в історії еспанської літератури, де Сідові не було б присвячено якогось видатного твору. З певністю можна сказати, що традиція Сіда творить частину еспанської національної спадщини” [8, с. 23].

Сервантесу та його персонажам Дон Кіхотіві і Санчо Пансі присвятив свою статтю український літературний критик, публіцист, філософ Дмитро Донцов (1883–1973), що друкувалася у кн. 7-8 т. 8 журналу “Вістник” за 1934 рік.

“Тема Дон-Кіхота завжди була модна, тема Санча-Панци – менше. А вона варта уваги, особливо нашої”, – так розпочинається стаття Д. Донцова, в якій автор торкався і теми “донкіхотства”, порівнюючи Дон Кіхота з видатними українськими історичними постатями, зокрема з політичним, державним і військовим діячем, а також поетом та публіцистом Пилипом Орликом (1672–1742): “Жити небезпечно” – девіза Дон-Кіхота: побивати рекорди, наражуватися, випереджувати інших”. Про це саме думав мабуть Пилип Орлик, коли казав: “легка річ негідна слави, чим більша небезпека, тим ясніша перемога”. Він теж був Дон Кіхотом, бо закликав всіх європейських дипломатів іти разом битися з московським чарівником, в якому ті “тверезі люди” бачили лише нешкідливі вітряки, хоробливою фантазією маняка обернуті в злих чарівників... Далі автор статті додає, що “для покоління драго манівців Дон-Кіхотом стає Шевченко, а заповідю – не битися з вітряками, лиш триматися землі та її благ” [3, с. 578].

Стосовно образу Санчо Панси, то Д. Донцов подає у статті таке розуміння цього образу: “Що є Санчо-Панца? Є це опецькуватий селюк, що трусить на вухатім віслоці за своїм паном, куди той прикаже; що дбає, щоб його пан і він, кінь панський і його осел, мали непорожній шлунок; що приймає в службі пана удари по спині й по п'ятах, не журиться високими справами, не критикує усталеного ладу, по якому пан завжди їхав напереді на коні, а джура – позаду на ослі, отримуючи директиви й ставляючи понад усе на світі спокій і добру страву. ... Погідна і довірлива душа Паяци не зносить острого повітря чесного дон-кіхотського конфлікту. Вона завше спрагнена чийсь обіймів, завше спрагнена “віддати комусь свою любов” (“вони потребують тепла, вони ще люблять ближнього і хочуть потертися об нього”). Панца – як сам каже – пацифіст з вдачі, а крім того – як вже бачили — має “серце з поцукрованого тіста, того-то власне тіста зліплено чимало наших ідеологій. ... Панца прихильник новітньої цивілізації, забезпечення від всього: від влomu, від втрати праці, від хвороби, від численної родини... Санчо уважає себе мужиком, чимсь нижчим в порівнянні з високо уродженим гідальюм і ніколи не жалує, чому не вродився лицарем і паном. Паном і володарем буває Панца, що так скажу, лише з мусу. От коли – як каже – коли небо пошле йому острів аби

панував на нім, або коли йому той острів, здобувши для нього, дарує його пан. Тоді з болем в серці сепарується він від свого володаря. Совість має чисту. Не він відпав від пана, сам пан його покинув“ [3, с. 600].

Про видатного іспанського новеліста, драматурга і поета М. де Сервантеса та його славетний твір про Дон Кіхота згадано наприкінці вже цитованої тут статті “Сід, національний герой Іспанії ГаннаЧикаленко”: “... як паралеля до Сід а, слід згадати другого великого еспанця ідеаліста і теж традиціоналіста, досконалого лицаря, безсмертного героя Сервантеса. Коли цілий модерний матеріалістичний світ навколо нього давно поховав старі лицарські традиції, він силою самого свого великого духа тримався за освячені історією звичаї, як за символи права й закону. Поруч з гордою постаттю Міо Сід Don Rodrigo Diaz, el Campeador, не менш сильний духом Don Quijote de la Mancha звоювали й покорили Іспанії на віки вічні симпатії й повагу цілого світу” [8, с. 20].

Інформація про іспанську тематику на сторінках “ЛНВ” не була б повною без згадки про висвітлення творчої особистості одного з найвидатніших письменників Іспанії ХХ ст. Мігеля де Унамуно та огляду тих статей, в яких розповідалося про історично-політичні події в Іспанії кінця 30-х рр. ХХ ст.

Ознайомлення із українською періодикою 30 рр. ХХ ст. засвідчує особливе зацікавлення творчістю Мігеля де Унамуно: статті про письменника, переклади його есеїв з’являються, окрім того, і на сторінках інших галицьких журналів “Ми”, “Дзвони” тощо. У книзі V “ЛНВ” за 1929 рік друкувався матеріал українського поета І. Гончаренка (1908–1989) “Дон Мігуель де Унамоно”, що був названий “листом із Франції про видатну постать іспанської літератури та філософії”. У кінці листа І. Гончаренко у своїх дослідженнях філософських поглядів іспанського філософа, письменника, громадського діяча ХІХ – початку ХХ ст. робить висновок, що “постать М. де Унамуна є характеристичним взірцем іспанської душі, натхненої етичним містицизмом та почуттям тої шляхетної гідности, девізом якої є “noblesseoblige”. Згадує М. де Унамуно і Д. Донцов у статті “Санчо-Панца в нашій дійсності” (кн. 7–8, т. 3, “Вістник” 1934 р.): “Унамуно пише його пристрасну апольогію. (Miguel de Unamuno, Des Leben Don Quijotes und Sanschos)” [3, с. 579].

Про іспанського письменника писав і перекладач його творів, літературознавець і журналіст І. Дубицький у передмові до свого перекладу твору Рамона Переса де Аяля “Упадок дому Лімонів”, надрукований 1934 р. у кн. III літературного неперіодичного журналу “Ми”. У тому ж журналі, у кн. II за той 1934 р. опублікований переклад есею іспанського письменника “В обороні антипатії”, що зробив І. Дубицький.

Варто згадати і статті, в яких зображені історично-політичні події в Іспанії 30-х рр., що допомагали українському читачеві ліпше зрозуміти тогочасне іспанське політичне життя, серед яких вирізняється зокрема стаття “Іспанія в крові і в огні”, підписана криптонімом Л. Б-о та опублікована у кн. 9, т. III “Вістника” за 1936 рік. Наступного 1937 року, в кн. 1, т. I журналу “Вістник” вийшла друком стаття В. Вермерена “Несамо-вита країна” (Наполеон в Іспанії), що була перекладом з німецького тексту, зробленим Р. О. У кн. 5, т. II того ж журналу за 1938 рік надрукована стаття “Досвід еспанських подій в оцінці французьких фахівців” з підписом – Н. На початку статті її автор пише: “В одному з останніх чисел двотижневика Revue Universelle, фундатором якого був у 1921 році недавно вмерлий знаний історик Жак Бенвіль, знаходимо статтю генерала

Ля Дюваля. Стаття трактує про значіння досвіду громадянської війни в Іспанії. Деякі місця цієї статті є остільки цікаві, що варто їх зреферувати” [7, с. 361]. Наступного 1939 року, у своїй кн. 5, т. II “Вістник” публікує у розділі “З пресового фільму”, підписаним М. Л. таку інформацію: “Українські Вісти (I–IV) пишуть про “іспанський приклад”: “Іспанія повинна бути грізним мemento для всіх народів... Без огляду на те, хто виграв – Міяха чи Франко, Іспанія програла... Навіть якщо ген. Франко переводить і заповідає далі суспільні реформи, то вони не зрівноважать безчисленних втрат, що їх понесла Іспанія у домашній війні... Іспанська трагедія – дороговказ... як не треба поступати. З іспанського прикладу повинні вчитися перш усього ті, які на ненависти хочуть будувати наше життя, як і ті, що глухі на необхідність впорядкувати життя на засадах солідаризму”. Чи суспільні реформи Франка зрівноважать втрати домашньої війни? Не знаємо, але знаємо, що напевно зрівноважать ті в тисячу разів більші втрати, які поніс би іспанський народ, колиб Франко не підняв свого повстання і країна впала б жертвою соціалізму, демократизму і комунізму на довгі літа. Ні, іспанська трагедія – доказ, як повинна поступати відважна і свідомо нація” [5].

У цій статті хронологічно подано лише окремі факти з історії українсько-іспанських літературних контактів перших 30-ти рр. ХХ ст. Глибшого дослідження вартують іспанознавчі студії Г. Чикаленко, О. Грицай та І. Дубицького, інтерпретації творів іспанських письменників, що належать П. Дмитренкові, І. Дубицькому, М. Рудницькому, і, насамперед, В. Самійленкові. Вартує окремої літературознавчої студії і питання висвітлення іспанської літератури на сторінках таких галицьких журналів, як “Ми”, “Дзвони” та ін.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. В. П. Роковини Дон Кіхота / В. П. // ЛНВ. – 1905. – Кн. 6, т. XXX. – С. 285.
2. Грицай О. Фенікс Іспанії (Льопе де Вега) / О. Грицай // Вістник. – 1936. – Кн. 1, т. I. – С. 8–17.
3. Донцов Д. СанчоПанца в нашій дійсності / Д. Донцов // Вістник. – 1934. – Кн. 7–8, т. 3. – С. 575–601.
4. Дорошенко В. Рец. на: Сервантес. Високодумний лицар Дон Кіхот із Манчі / В. Дорошенко // ЛНВ. – 1927. – Кн. 2, т. I. – С. 88–90.
5. М. М. Роковини Дон Педро Кальдерона / М. М // ЛНВ – 1900. – Кн. IV, т. X. – С. 61.
6. М. Л. Українські Вісти (I–IV) пишуть про “естонський приклад” / М. Л. // Вістник. – 1939. – Кн. 5, т. II. – С. 395–397.
7. Н. Досвід іспанських подій в оцінці французьких фахівців / Н. // Вістник. – 1938. – Кн. 5, т. II. – С. 361–362.
8. Чикаленко Г. Сід, національний герой Іспанії / Г. Чикаленко // Вістник. – 1937. – Кн. 1, т. 1. – С. 17–25.

Стаття надійшла до редколегії 25.02.2014
Прийнята до друку 04.03.2014

THE SPANISH LITERATURE ON THE PAGES OF “THE LITERATURE AND SCIENTIFIC JOURNAL VISTNYK”

Yaryna Vasylytsiv

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska St., Lviv, 79000*

The article dwells on the literary publications dedicated to the Spanish literature that were published on the pages of “The literary and scientific journal Vistnyk” for the period of 1898–1939. From the very first publications of this journal there appeared a set of literary essays about the outstanding representatives of Spanish literature such as M. Cervantes, Loped Vega, P. Calderon, B. Ibanez, M. de Unamuno and others. These publications have proceeded the deep tradition of knowledge and perception of the Spanish literature initiated by I. Franko.

Keywords: Spanish literature, “LNV”, Cervantes, Calderon, Ibanez, Unamuno.

ИСПАНСКАЯ ЛИТЕРАТУРА НА СТРАНИЦАХ “ЛИТЕРАТУРНО-НАУЧНОГО ВЕСНИКА”

Ярына Васыльцив

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Университетская, 1, г. Львов, 79000*

Исследовано литературоведческие публикации, посвященные испанской литературе и напечатанные на страницах “Литературно-научного весника” за все годы его существования (1898–1939). С первых же изданий этого журнала появляются литературные исследования о наиболее выдающихся представителях испанской литературы – М. Сервантесе, Лопе де Вега, П. Кальдероне, Б. Ибаньесе, М. де Унамуну и др. Этими публикациями была продолжена глубокая традиция ознакомления с испанской литературой, которую начал И. Франко.

Ключевые слова: испанская литература, “ЛНВ”, литературоведческие исследования, Сервантес, Кальдерон, Ибаньес, Унамуну.